

TORNAI JÓZSEF

Buddha mondja

*Ha nem vagy egészen ura önmagadnak,
 érzékeid gubancos bábuja vagy,
 beleiddel törődsz csak, ágyék-vadász,
 káromkodsz, vén, bocskoros kanász.
 Kedvére teszel egy oszló felhőnek:
 ha azt mondja, bármiért lelőhetsz
 akárhány szelíd embertársat,
 eleget teszel az álmessiásnak.*

*Nagy szentnek képzeled tennenmagad,
 pedig csak téveszméd akaszt
 a nyakadba bünt, gonosz terveket,
 könnyedén suhansz át erkölceid felett.
 Akár alkohol húz le, vagy nem vagy részeg,
 a semmi-mélyedést nézed felsőbb lénynek.
 Arra a zavaros zenére is táncolsz,
 elmezavarodhoz ami láncolt.*

*helyes tetteket és helyes igét,
 járj körbe mindent, mint a csillagkerék,
 így leszel tiszta, s a mindenség iránt
 hő áhítat töltsön, és űri vágy.
 Mert nem elég csak mindent szeretni,
 odaadás tett nélkül mákszemnyi semmi.
 Igaz cél, kész szándék, gondolat
 fordítsa, kövesse nemessé utadat.*

*Ember vagy még? Persze, hát ember,
 hazugságokra szőtt fegyelemmel.
 Magasan tartod gőzbeli fejedet,
 mintha olyan volnál, mint az istenek
 legkedvesebb, hűgyszagú szukája,
 habzik a nyelve, egybefolyik a nyála.
 Háborút, háborút, mind csak harcot hirdet
 ez a sosem volt, szőrösomós kísértet.*

*Én mondom hát, nem vagy te se hős,
 se fényes lélek, és ha mennybe nősz,
 újra meg kell még ezután születned,
 de csak egyetlen egyszer élheted meg
 törvényeit a tiszta fajta lángnak,
 annak szülötte vagy, bárhogyan alázhat
 gazdád, élj szabadon: engem se kövess,
 légy, aki eredetéből is növeszt*

Viráguk mély illatában

*A hársfasor alatt mindig megálltunk,
 ha csapkodni kezdett az eső,
 viráguk mély illatában csókolóztunk,
 mert megvadított az az erő,*

*az a lombokból érő boldog iszonyat.
 Irénke, kérdeztem, te nem érzed
 e percben örültnék magad?*

*Irénke, csókoltam, még hány hársfa
 vár ezen a sár-verte úton?
 Mondd meg, suttogtam, neked nem
 kígyó most a szád, kísértet-hugom?*

*A tornya-lelőtt templomból jöttünk,
 ott imádkoztunk a Madonna előtt,
 és én szerelmemben akkor először
 rohamoztam meg arcodon a jövőnk.*

*A tavaszt, hosszú szenvedést hozó,
 folyton másként összeáldó nyarat,
 míg szívünk elárulását követelte
 évadokig a föl-föltámadó indulat.*

*Eszembe jut a bolt-nélküli templom,
 ahol még azt hittem, egy ábránd maradunk.
 Most sírok, hogy Máriáknál is szüzebb voltál,
 akiből nem él már más, csak az árva múlt.*